

[Gert Petersen]

er blevet dannet for at skærpe indkomspolitikken, konstaterer man nu, at den store betalingsbalancefallit venter forude. Og hvad angår beskæftigelsen får man – trods den bedring, vi oplever i øjeblikket – det nedslående budskab, at man må regne med nye stigninger i ledigheden. Det fremgår af budgetredegørelsen, i 1982 mindst 30.000 flere arbejdsløse end nu.

Over for disse udsigter slår regeringens fantasi åbenbart kun til til at fortsætte og skærpe den hidtil førte politik. For ikke så længe siden blæste finansudvalgets formand, hr. Albertsen, i basun for en nedskæringsrunde, der skulle give 10 mia kr., og selv om statsministeren distancerede sig noget fra sin partifælle, så synes jeg, man kan udlæse af budgetredegørelsen, at regeringens tanker går noget i samme retning. Stigningstakten i de offentlige udgifter skal begrænses til 2-3 pct. årligt, hedder det, og i pressen forlyder det, at man nu sigter på en begrænsning på 1 pct. Det kan ikke gøres uden en meget alvorlig nedskæring, formodentlig på en 4-5 mia kr.

Andre forlydender, alle fra pressen – fra regeringen hører vi jo ingenting – går ud på, at der påtænkes en momsforhøjelse op til 25 pct. Effekten vil være den samme som ved anden nedskæring, nemlig øget social uret og øget arbejdsløshed. Men den regering, der startede sin karriere for et år siden med netop sådanne skridt, vil formodentlig ikke vige tilbage for at fortsætte ad samme vej, hvis den finder det, om jeg så må sige, nødvendigt. Det kan da godt tænkes ud fra dens egne elendige indkomspolitiske præmisser. Ifølge regeringens opfattelse er det åbenbart de 80 pct. af Danmarks befolkning, nemlig lønmodtagerne, der bærer skylden for alt det onde. Det er også noget, vi lige har fået at vide af hr. Erhard Jakobsen, at det var de bæster derude, der købte for meget. Man siger, at de tjener for meget, de bruger for meget osv.

For nylig offentliggjorde den vesttyske arbejdsgiverforenings økonomiske institut en statistik over udviklingen i samtlige lønindkomster, og den viser – måske til overraskelse for nogle af disse dommedagsprofeter – at Danmark ligger, hvad de samlede lønomkostninger angår, under niveauet i lande som Belgien, Holland, Sverige, Vesttyskland og Schweiz. Den viste også, at de samlede lønomkostninger, når man tager vekselkursen i

betragtning, i de sidste 8 år er steget mindre end i en lang række af de med os konkurrerende lande; ud over de nævnte drejer det sig om Frankrig, Østrig, Japan og Spanien. Her er lønstigningerne foregået meget hurtigere end herhjemme, og det samme gælder altså også lande som Belgien, Vesttyskland, Holland og Schweiz.

Set ud fra enhver saglig synsvinkel er det altså ikke lønomkostningerne, der er skyld i Danmarks nuværende misere, men alligevel er det dem, der bestandigt skal angribes gennem overenskomstindgreb, asociale nedskæringer og nye asociale virkende afgiftsbyrder.

Når vi sammenligner vore egne lønomkostninger med vore konkurrenters, så får vi også en anden myte gennemhullet, nemlig myten om at Danmark kan eksportere sig ud af krisen. For det første er vores eksport faktisk steget betragteligt i de senere år. For det andet stiller udviklingen i lønomkostningerne os gunstigt i forhold til en række andre lande. Alligevel er det altså gået ad Pommern til, og man får det indtryk, at de nye olieprisstigninger nu skal bringe os helt på fattiggården. Det gør de måske også, så dårligt forbedret som regeringen var og er.

Nej, sagen er, at den førte politik i en år-række alene har været til gavn for kapitalen, men ikke for Danmark, og at dette kendetegn ved den hidtidige politik kun blev forstærket med SV-regeringens dannelse. En anden politik er mulig, og jeg tænker her på en realistisk politik, der ikke betyder et totalt brud med det hidtidige, men som heller ikke bygger på et påstået lighedstegn mellem kapitalens og landets interesser.

Hvis statsministeren ikke havde været så forblændet af dette lighedstegn, så kunne han have set konturerne til denne nye politik også hos nogle af sine egne. Jeg tænker f. eks. på den nyligt udsendte pjece fra Specialarbejderforbundet om en alternativ politik. Jeg tænker også på en række forslag fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Jeg vil godt citere fra Erhvervsrådets pjece »Pengene og krisen«:

»I den nuværende situation må hovedsigtet være rigelig – og billigere – kapital til de sektorer/formål, der kan skabe øget beskæftigelse og/eller øgede valutaindtægter eller sparede valutaudgifter.

Samtidig må det i videst muligt omfang hindres, at befolkningen via belåning af ka-